

— Брей, моя приятелъ трѣбва да е полудѣлъ! — помислило си Кривото зжбче. — Какъ ще се боря съ тоя великанъ! До колѣнетъ му не стигамъ. Ама хайде да го послушамъ!

Възпретнало то ржкави. Уловили се съ великана. Затрепѣла земята. Славно се борило Кривото зжбче. Още малко и да полети въ облацитъ, но ето мечето му пришепнало:

— Дръпни му лѣвия мустакъ!

Дръпнало кривото зжбче лѣвия мустакъ на великана.

— Олеле! — извикалъ той и падналъ на земята.

— Ама че юнакъ съмъ билъ!

— засмѣло се Кривото зжбче. — Цѣла планина човѣкъ съборихъ!

Влѣзли двамата приятели въ града. Като ги видѣли двамата великани, извикали:

— Добре ни дошли! Тъкмо не ни стигаше по една хапка!

Единиятъ великанъ грабналъ Кривото зжбче, а другиятъ — мечето. Започнала се люта борба. Дърпа Кривото зжбче мустака на своя великанъ, цѣлия му мустакъ изскубало, но великана не пада, а само се присмива.

— Брей, ще закуси тоя великанъ съ мене! — рекло си Кривото зжбче. — Ей, мече, сбогомъ прощавай! Заради единъ мустакъ загивамъ, брате!

— Я го дръпни за носа! — викнало мечето.

— Тѣй кажи де! — Дръпнало Кривото зжбче великана за носа, и той падналъ на земята.

Презъ туй време и мечето дръпнало другия великанъ за носа и го съборило.

Но като победили великанитъ и се обърнали, що да видятъ! Цѣлиятъ градъ се вкаменилъ. Нищо живо не мърда.

— А, тука магия има! — извикало мечето. — Защо забравихъ да взема единъ дяволски косъмъ!

— Дяволски косъмъ ли? Ей го! Азъ си взехъ единъ за споменъ отъ дяволчето!

Запалило мечето косъма. Изведнѣжъ народътъ се раздвижи и всички се хвърлили да ги прегръщатъ и цѣлуватъ.

Развеселилъ се цѣлиятъ народъ. Тръгнали всички следъ Кривото зжбче и мечето. Отишли при мждреца.

— Ей, чичо! — извикало Кривото зжбче. — Гледай сега! Всички се смѣятъ! Ха направи ме сега уменъ!

Прегърналъ го мждрецътъ.

— Не ти трѣбва мойта мждростъ, синко! По-мждъръ отъ твоя другаръ нѣма. Всѣкога прави каквото ти рече твойто мече, и всичко ще е хубаво!

Емиль Кораловъ